

— търсене името Божие, царството Божие и волята Божия — ще дойде царството Небесно. Тръб-  
ва да имаме доблестта на онзи руски царь, за  
когого Толстой разказва една легенда. Убийството  
на Петра I., въ което билъ замѣсенъ и Алексан-  
дъръ I., възбудило съвѣстогрижене и помрачило  
душата на послѣдния, който нийде не намиралъ  
покой. Блѣсъка на трона и суетнитѣ удоволствия  
не могли да го развлѣкатъ и успокоятъ. Той все  
повече и повече се затварялъ въ себе си и най-  
сетнѣ рѣшилъ да абдикира и заживѣе въ Таганрогъ,  
като обикновенъ гражданинъ. Еднажъ, като се раз-  
хождалъ извънъ този градъ, видѣлъ, че се трупатъ  
много хора около войници, наредени по пѣтя въ двѣ  
редици, безъ оружие, а съ тояжки. По едно врѣме  
докарали старъ войникъ, вързали му ржцѣтъ за  
дръжката на една пушка, смѣкнали му ризата и,  
при биенето на барабанъ, подложили го на страш-  
ното наказание „минаване презъ прѣчки“. Алек-  
сандаръ се вгледалъ въ лицето на нещастния вой-  
никъ и билъ поразенъ отъ чудната прилика меж-  
ду войника и него. Попиталъ за вината на войни-  
ка; казали му, че послѣдниятъ, като се научилъ,  
че баща му въ село билъ на умирање, поискалъ  
позволение да отиде да го види за послѣденъ  
пѣтъ, и, като му отказали, опиталъ се да избѣга;  
арестуванъ, сполучилъ да избѣга пакъ, но го хва-  
нали изново и за това второ бѣгство го осъдили  
да мине между войниците подъ ударитѣ на 8,000  
прѣчки. Това наказание означавало сигурна смъртъ.  
Александъръ, като слушалъ глухия шумъ на прѣч-  
китѣ, смѣсенъ съ воплитѣ на нещастника, който  
скоро изнемогналъ и млъкналъ, ужасъ го обзелъ